

[Udenrigsministeren]

I øvrigt takker jeg for erkendelsen – den er måske lidt sen, men dog klar – af, at uanset hvad man klistrer på af etiketter, så kommer pengene til statens udgifter ét og kun ét sted fra, nemlig fra borgerne.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg skal gerne gentage for udenrigsministeren, hvad jeg har haft lejlighed til at sige ved en tidligere debat, at vi fuldt ud er klar over, at svenskerne har nogle andre regler og nogle andre ordninger for deres ulandsstøtte end Danmark, og det giver dem nogle muligheder, som vi ikke har.

Jeg har svært ved at se, at udenrigsministeren eller vi i Socialdemokratiet eller nogen som helst andre, der er medlemmer af Folketinget, ikke ved, at de midler, der skal anvendes her i Danmark, kommer fra skatteyderne. Det burde være noget af det første, vi alle sammen får lært, hvis vi ikke har lært det, før vi kommer herind.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Udenrigsministeren har ordet, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at der er ingen af ordførerne, der har haft ordet endnu.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Beklager, hr. formand, men jeg bliver altså nødt til at korrigere fru Ritt Bjerregaard, for det er ukorrekt, når fru Ritt Bjerregaard siger, at svenskerne har nogle andre regler, end vi har. Svenskerne er underkastet præcis de samme regler, som vi er, nemlig de internationale såkaldte DAC-regler, der fastsætter, hvad der kan registreres som ulandsmidler.

Det, svenskerne har, som er anderledes end det, vi har, er, at de har nogle andre socialdemokrater. De har nogle socialdemokrater, der har besluttet sig til at se tingene netop i den store sammenhæng, hvori regeringen har opfordret at vi ser tingene, nemlig ved at sige, at vi afsætter en bestemt del af den danske velstand til solidaritetsarbejde over for omverdenen, og så ser vi tingene i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Det skal i alle tilfælde for mit vedkommende blive den sidste i denne her – jeg ved ikke, om man kan kalde det dialog.

Jo, jeg vil gerne bekræfte, at svenskerne har nogle andre budgetordninger på ulandsområdet, end vi har, og det giver dem en anden handlefrihed.

Og så vil jeg i øvrigt også gerne bekræfte, at svenskerne fører politik ud fra de ordninger og de systemer, de synes er rimelige i Sverige. Det gør de borgerlige, og det gør socialdemokraterne.

Det er ikke den første debat, hvor vi prøver at slå hinanden oven i hovedet med, hvad vores partifæller gør i de andre nordiske lande, og det bliver sikkert heller ikke den sidste.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg skal naturligvis udtale mig i forlængelse af udenrigsministerens svar – jeg er ganske enig i det – og kun gøre et par bemærkninger:

Den første bemærkning er, at det forekommer mig, at opgaven i, nu nævner vi to østeuropæiske lande, men i virkeligheden i alle de østeuropæiske lande, vel først og fremmest er af økonomisk art. Det var udenrigsministeren også inde på, da han opregnede de opgaver, det er planlagt at løse i de østeuropæiske lande. Dermed menes vel, at i virkeligheden hele deres energiomsættende og -forbrugende apparatur skal skiftes ud. Forureningsproblemerne i Østeuropa er i meget høj grad knyttet til den kendsgerning, at størstedelen af deres industri er over 25 år gammel. Derfor bliver den miljømæssige indsats og den industrielle og landbrugsmæssige indsats i disse lande sammenfaldende.

Min anden bemærkning skal gå på, at jeg tror nok, vi skal tænke os ualmindelig godt om, når vi hjælper de pågældende lande, i to henseender.

Den første henseende er naturligvis, at de skal have stabile regeringer, vi kan forhandle med. I øjeblikket er forholdet vel det, at det er svært at afgøre, hvilke regeringer man har i en række østeuropæiske lande.

Den anden betragtning er, at det vel i meget høj grad bliver en samlet EF-opgave at hjælpe de pågældende lande, men det udelukker ikke, at Danmark kan have særlige interesser og særlige ønsker om at hjælpe. Også i den henseende er vi enige med udenrigsministeren.

Gade (SF):

I SF er vi enige med forslagsstillerne i, at